

finde andre Veje — Lægerne i Almindelighed —, skal jeg ikke udtale mig om; men at der maa finde et skærpet Ligsyn Sted, naar man gaar over til Ligbrænding, er ganske givet.

Elna Munch: Nærværende Lovforslag betegner et Fremskridt, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at man vedtager det.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg takke for de elskværdige Ord, der er faldet fra Ordførernes Side. Overfor det ærede Medlem Hr. Ibsen maa jeg udtale, at det forekommer mig overflødigt at sende Lovforslaget i Udvalg, idet det af det ærede Medlem fremdragne Spørgsmaal allerede har været drøftet i Landstinget, og vi er kommet temmelig langt i Retning af ikke at forlange Embedslægeerklæring, saaledes at i alle de Tilfælde, hvor der har været Læge under den afdødes sidste Sygdom — og det er dog Hovedregelen —, kan denne almindelige Læge afgive Erklæring. Bestemmelsen lyder nu saaledes: „at der foreligger Dødsattest, udstedt af den Læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom“, og saa hedder det videre: „Er den afdøde under sin sidste Sygdom ikke blevet behandlet af en Læge, skal Dødsattesten og den nævnte Erklæring være udstedt af Kredslægen“. Jeg synes i og for sig, at der er taget alle mulige Hensyn, og jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, om vi ikke kunde lade Lovforslaget passere uden Udvalgsbehandling, og at det ærede Medlem til anden Behandling eventuelt kunde komme med Ændringsforslag.

Ibsen: Jeg skal gaa ind paa det af den højtærede Justitsminister stillede Forslag, saaledes at vi til anden Behandling eventuelt kan stille Ændringsforslag; jeg frafalder altsaa Ønsket om Udvalgs Nedsættelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om 8 Timers Arbejdsdag for de ved Industri, Haandværk og lignende Virksomheder beskæftigede Arbejdere.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3941).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stau-ning): Dette Lovforslag om 8 Timers Arbejdsdag for de ved Industri, Haandværk og lignende Virksomheder beskæftigede Arbejdere er jo kendt fra forrige Rigsdags-samling, i hvilket det blev forelagt i samme Skikkelse som nu. Jeg skal derfor, da der ved den Lejlighed blev givet en udførlig Fremstilling af Enkeltheder, ikke nu op- holde Tiden dermed, men kun knytte nogle faa Bemærkninger til Sagen, navnlig under Hensyn til den internationale Karakter, som man bestandig og med Rette tillægger denne Sag. Jeg gør opmærksom paa, at fra Arbejderklassens Side har det i alle Lande været et gennem mange Aar næret Ønske at komme til en Indskrænkning af Arbejdstiden, og saaledes som Døgnet gennem Tiderne er inddelt, er det faldet naturligt, ligesom det ogsaa har stemt baade med Hygiejnens og Lægevidenskabens Opfattelse, at foretage en Tredeling af Døgnet, saaledes at 8 Timer blev den normale Arbejdstid. For mange Aar tilbage, for 30—40 Aar siden, blev der af Arbejderklassen internationalt fremsat Fordring om 8 Timers Normalarbejdsdag, og dette Kravs Berettigelse manifesterede man ved Kongresser og Demonstrationer, ikke mindst ved Indstiftelse af den internationale Festdag, den 1. Maj, som skulde bruges til at slaa til Lyd for denne Sags Fremme. Ved Krigens Afslutning naaede Spørgsmaalet om 8 Timers Dagen et væsentligt Skridt frem, idet man ved Fredstraktaten erkendte Berettigelsen af en Række Arbejderspørgsmaals Løsning. I Fredstraktaten af 28. Juni 1919 — med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal jeg tillade mig at citere — hedder det: „Da der bestaar Arbejdsforhold, der for et stort Antal Mennesker medfører saa megen Uretfærdighed, Elendighed og Savn, at der kan opstaa en for Verdensfreden og Verdensharmonien faretruende Utilfredshed, og da en Forbedring af disse Forhold er paatrængende nødvendig, f. Eks. med Hensyn til Regulering af Arbejdstiden, herunder Fastsættelse af en Maksimalarbejdsdag og -uge, Regulering af Arbejdsmarkedet, Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, Fastsættelse af Lønninger, der muliggør passende Livsbetingelser. . . . Beskyttelse“ o. s. v. . . . „og da endelig en enkelt Nations Undladelse af at indrømme humane Arbejdsvilkaar,